

МИСИЯ ЛОНДОН

от Деляна Манова и Алек Попов

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

I-ва картина

ВАРАДИН ДИМИТРОВ - посланик

БАНИЧАРОВ - майстор-готвач

НОРКА - жена на готвача

КМЕТА - кмет на гр. Провадия

ГУНКА - обитател на посолството с неизяснена функция

ЧАВО ТОЛОМАНОВ - емигрант, бивш актьор

БАТЪКАТА - престъпен елемент от бившия СССР

МАЙОР УЛАВ - председател на благотворително дружество

ДИЙН КАРВЪР - депутат, приятел на България

АЛИГЗАНДЪР ЗИБЛИНГ - шеф на агенция "Феймъс Кънекшънс"

ХЕЛЪН КЪМИНГ - двойник на британската кралица

ДЕВОРИНА СЕЛЯНОВА - съпруга на влиятелен български политик

РАЧО - радист

КИШЕВ - II секретар

ДАНАИЛОВ - съветник

МАВРОДИЕВ - консул

ВАНДОВА - секретарка

ВЛАДИМИРОВ - военен аташе

СТРУГАРЕВА - счетоводителка

СПАС НЕМИРОВ - художник

ШАРП, ДЕЙЛ, МЕРИТ - агенти

ВЪРВОВ, ГАТЕВ, СТОМАХОВ - успели българи зад граница

ДАФИНКА ЗАКС, ЕЛИНОР МОЛД - българофилки

Аристократи - служители на "Феймъс Кънекшънс"

Българското посолство в Лондон. Личат следите от пищен гуляй. Масата е отрупана с мръсни чинии и чаши. Готвачът Коста Баничаров дреме на стола - бос, с извадена риза. Влиза жена му, Норка, бойна дама

с работна престилка и кърпа на главата. Тя започва да разтребва, като трака яростно с чиниите и мърмори.

НОРКА:Надомъкнат се от кол и въже, наплюскат се, осерат всичко, после хайде чисти след тях! Всички станаха големци! Няма живот за народа, казвам ти! Алоо, стига спа, бе! Размърдай се!

БАНИЧАРОВ: Аз съм майстор готвач. Не съм ти чистач...

НОРКА: И аз съм майстор-готвач!

БАНИЧАРОВ: Майстор-готвач... Аз тука заплата получавам.

НОРКА: Лайна получаваш. Айде дигай си гъза!

БАНИЧАРОВ: Аз тебе от кочината те извадих. Цяла Европа обиколи с мен! И пак не миряса...

НОРКА: Европа, Европа! Да пера гащите на всички посланици от Берлин до Лондон. Егати ти и Европата...

Отнася една камара чинии.

БАНИЧАРОВ: Майстор-готвач...Да си беше стояла зад шублера на ТПК-то!

От стълбата в единия край на помещението се появява широк, набит индивид - кмета на град Провадия, който е отседнал в посолството.

КМЕТА: Добрутро!

БАНИЧАРОВ: О, добрутро.

КМЕТА: Ами, такова... остана ли още от оназ вкусната пача?

БАНИЧАРОВ: А, има! Да кажа ли на жената да я притопли?

КМЕТА: Уха, добре ще ми дойде за закуска.

БАНИЧАРОВ: Ще ѝ кажа.

КМЕТА: Тъкмо ще си взема един душ, докато стане...

Изчезва нагоре по стълбите. Баничаров отново се удремва. Влиза Норка.

НОРКА: Размърдай се, бе Баничаров! Да не съм ти слугиня!

БАНИЧАРОВ: Кмета заръча да му стоплиш пачата.

НОРКА: Стопли му я ти!

БАНИЧАРОВ: Аз съм готвач.

НОРКА: И аз съм готвач.

Отнася следващата порция чинии и чаши.

БАНИЧАРОВ: Готвач била... Стопли на кмета пачата, ма, да ти не стопля дирника!

НОРКА: Ела де!

БАНИЧАРОВ: Що ли се ожених за тая уроспия, да се еба у главата, да се еба!

От горния етаж долитат жизнерадостни звуци. Кметът си пее в банята.

БАНИЧАРОВ: Пееш си, а? Широко ти около врата...(Пауза.)Що ли да не взема да хапна и аз една пача?

Надига се, шляпа бос към кухнята. Влиза непознат господин с куфар. Озърта се смаяно и прави гнуслива гримаса. Баничаров се връща.

БАНИЧАРОВ: Ти пък кой си? Не може да се влиза така тука! Това е посолство... Ембаси, амбасада! Булгар. Търсиш ли някой, а?

Посланикът сяда и отваря чантата си.

БАНИЧАРОВ: Да не си дистрибутор нещо? Ние тука нищо не купуваме. Найн, дистрибутори, найн!

Мъжът вади от чантата си тубичка и шишенце минерална вода и изпива някакво хапче.

БАНИЧАРОВ: Норкее! Норке, ма! Дойде некав човек.

ПОСЛАНИКА: Аз съм новият посланик.

Пауза.

А вие, кой сте?

БАНИЧАРОВ: Аз... съм готвач.

ПОСЛАНИКА: Готвачът значи?

БАНИЧАРОВ: Готвачът, да... Тук е малко разбъркано, ще прощавате. Снощи имаше събиране, така де, приемче. Господин консулт го организира. Не ви очаквахме днес, господин посланик!

ПОСЛАНИКА: Очевидно...Промених плановете си! Реших да дойда малко по-рано.

БАНИЧАРОВ: Заповядайте, заповядайте... Да ви взема куфара?

Посяга да го вземе, но посланика не го пуска. От кухнята излиза Норка.

НОРКА: Кой, бе? Кой пък сега се е довлякъл?

БАНИЧАРОВ: Господин посланикът. Това е спъругата ми, Нора.

НОРКА: Аз също съм готвач, да знаете.

БАНИЧАРОВ: Така, така...

НОРКА: Ама вий сте подранили! Чакахме ви подир две седмици.

БАНИЧАРОВ: Човекът е променил плановете си.

НОРКА: Амчи то няма изпрани чаршафи!

Пауза.

ПОСЛАНИКА: Аз имам чаршафи.

БАНИЧАРОВ: Носи си, човекът, виждаш ли! Хайде да ви покажа апартамента...

Повежда го към стълбите. В този момент влетява Чаво Голоманов.

ЧАВО: Привет, привет! Снощи май съм си изръсил телефона някъде тук... Ц-ц-ц ама как се нацепи търговския, а! Баницо, я ела да те питам нещо. Ще ме пуснеш ли довечера в резиденцията? Забил съм една пичка, страшно парче, казвам ти, лъжем я вече цяла седмица, че съм българският посланик - само за една вечер, а? Ще ти дам десет лири. Още сега ти ги давам!

БАНИЧАРОВ: Мълчи, бе тъпако! Посланикът дойде!

ЧАВО: Ааа, господинът...(Телефонът звъни изпод масата.) Ето го, ето го! Айде чао...(Гласът му се носи зад сцената.) Батъка, эта ты? Как дела? Харашо, ладна, увидимся!

БАНИЧАРОВ: Извинявайте, оттука нагоре!

Посланикът не помръдва, втренчен във водата, която прокапва от тавана и се стича по стълбите.

БАНИЧАРОВ: Мамка му!

Кметът се появява в горния край на стълбата, загърнат само в една тясна кърпица.

КМЕТА: Скивай ги тъпите англичани! Една дупка на банята не се сетили да пробият! Една проста дупчица! Колко му е, бе! Дупка! Канал! Добър ден. Нов гостенин, а?

БАНИЧАРОВ: Новият посланик.

КМЕТА: Така ли? Ооо, честито!

БАНИЧАРОВ: Това е кметът на град Провадия.

ПОСЛАНИКА: И какво търси тук... този човек от Провадия?

БАНИЧАРОВ: Ами настаниха го.

КМЕТА: Драго ми е да се запознаем! Ще ме прощавате за вида. Хубаво стана, че се видяхме. За съжаление, аз днеска си тръгвам, иначе щях да ви разкажа повечко за тия лицемери. Искам да запомните само едно. Няма демокрация в Англия. Това не е истинска демокрация! (Пауза) Няма какво повече да ви обяснявам. Сам ще се убедите. И не забравяйте да им напомните за банята. Мокет сложили, а канал

забравили! И за клозета! Старите българи са изобретили водния клозет, знаете ли? И аз не го знаех, но наскоро едни археолози дойдоха да ми докладват. Открили го при разкопките. Цели 600 години преди европейците! В град Провадия! (Пауза) Ще хапнете ли малко пача с една ледена бира? Полезно е за закуска.

ПОСЛАНИКА: Интересно предложение. Full Bulgarian breakfast... Не, няма да се възползвам. Не ме чакайте за вечеря. Разтребете тази кочина! (Насочва се към вратата. Спира се за момент.) Деветдесет и три! (Излиза.)

КМЕТА: Какво му става на това момче?
Затъмнение.

Икартина

Кабинети на чиновници. Гунка чука на вратата на секретарката.

ГУНКА: Добър ден. Може ли да поздравя господин посланика?

СЕКРЕТАРКАТА: Новият посланик още не е дошъл.

ГУНКА: Не го крийте! Не го крийте! Знам от отлично информиран източник, че е пристигнал днес. Исках само да го поздравя с добре дошъл. (Гунка изчезва като привидение.)

Секретарката чука на вратата на счетоводителката.

СЕКРЕТАРКАТА: Пристигнал е.

СЧЕТОВОДИТЕЛКАТА: Кой бе, техника за факса ли?

СЕКРЕТАРКАТА: Посланика!

СЧЕТОВОДИТЕЛКАТА: Къде е?

СЕКРЕТАРКАТА: Знам ли. Тука някъде...

СЧЕТОВОДИТЕЛКАТА: Ц-ц-ц, че може ли така! Има си протокол! Бе обади се, прати грама, да те посрещнем, да се подготвим... Направо ми се е запалила главата с тия наематели! Един плаща, друг не плаща, трети чисти срещу стая, четвърти нито плаща, нито изобщо трябва да е там, пети води дело...

СЕКРЕТАРКАТА: Ти пък какво си виновна? Заварено положение!

СЧЕТОВОДИТЕЛКАТА: Да, да. Заварено положение. Вие не бяхте ли заедно на мандат?

СЕКРЕТАРКАТА: Не. Но Кишеви били с тях в Холандия.

СЧЕТОВОДИТЕЛКАТА: И к'во?

СЕКРЕТАРКАТА: Ставали страшни циркове... Жена му го хванала

на калъп с една от персонала. Хванали се гуша за гуша. И тя му вика: дай апартамента, иначе ти пращам партийната книжка, където трябва. Пък той: каква книжка, аз никога не съм бил член. Не си ли? А пък аз ти я изрових от боклука.

СЧЕТОВОДИТЕЛКАТА: Ц-ц-ц...

Счетоводителката чука на вратата на Консула. Той седи зад бюрото си, пред него има кана вода. Гони го тежък махмурлук.

СЧЕТОВОДИТЕЛКАТА: Мавродиев! Що не вдигаш телефона, бе? Дошъл бил посланикът...

КОНСУЛА: Абе той идва другата седмица.

СЧЕТОВОДИТЕЛКАТА: Като ти цъфне ще видиш!

КОНСУЛА: Сериозно?... Занули ли лавката?

СЧЕТОВОДИТЕЛКАТА: Останаха някои нещица... То кое по-напред. Изтърсва се така от небето. Луд човек! (Излиза.)

Консулт чука на вратата на съветника Данаилов.

КОНСУЛА: Бил дошъл...

ДАНАИЛОВ: Знам.

КОНСУЛА: Въртял се наоколо...

ДАНАИЛОВ: Знам, знам. И аз си имам източници. Стар номер.

КОНСУЛА: Що не свиркаш, бе!

ДАНАИЛОВ: Без паника. Мисли си, че ще ни изненада. Пък то, току виж, той се изненадал...

КОНСУЛА: Познаваш ли го?

ДАНАИЛОВ: Знам едно-друго... Не е много добре човекът. Емоционално нестабилен. Като бил в Холандия се подлагал на терапия. Нещо с някакви цифри.

КОНСУЛА: А, иглотерапия, чувал съм.

ДАНАИЛОВ: Не бе, цифрова терапия. Брои нещо, за да си успокоява нервите.

КОНСУЛА: А лавката? Какво ще стане с лавката?

ДАНАИЛОВ: Че какво й е на лавката? Съвсем законна кооперация. Виж Кишев да му мисли. Голям залък хапни, голяма дума не казвай. Надява се, че ще му удължат мандата... Надявай се ти!

Зтъмнение.

В кабинета си Кишев гледа втренчено някъкъв плик.

КИШЕВ: Сега да го отворя ли? Или... Прецака се Кишев, сам се

прецака! От много акъл. Що ти трябваше? Да би мирно седяло, не би чудо видяло. Ами ако пък... Мисли позитивно, Кишев, мисли позитивно! Мандатът ти изтича, по-лошо няма как да стане. Окончателно завърщане... Не мисли за това! (Вдига писмото към светлината и се опитва да надзърне вътре.) Ще бъда ли, няма ли да бъда? Кралският герб... (Помирисва го.) Кралска хартия... Друг свят е това, друг свят! Къде съм тръгнал и аз? Някакъв си жалък втори секретар. Дори не съветник... А втори. Червей, амеба. Усещам лоши вибрации. Не, няма да го отварям!... (Оставя го, после пак го взима.) Ами ако някой друг го отвори? Всички са мръсници... Мисли позитивно! (Отваря го и чете.) Диър мистър Кишев, Нейно Величество благодари сърдечно за любезната покана да присъства на културните празници, под патронажа на госпожа Селянова. Добре, добре... За съжаление, официалната програма на Нейно Величество е твърде натоварена... и тя няма да може да присъства... Няма да може, няма да може! О, господи, пак е заета. Не може да присъства... Това е. Край. Окончателно завърщане...

На вратата се чука. Подава се Гунка.

ГУНКА: Тук е!

КИШЕВ: Кой?!

ГУНКА: Новият!

КИШЕВ: Посланикът? Смач-

ква писмото на топка.) Че нали идва другата седмица?!

ГУНКА: Променил плановете си. Сигурно са го пришпорили. Заради концерта на госпожа Селянова, предполагам... А, получи се факс! Някакви новини от двореца?

КИШЕВ: Нищо конкретно все още, но има известни знаци...

ГУНКА: Още един отказ ще я убие! (излиза)

Кишев сяда и се хваща за сърцето. Затъмнение.

III картина

Заседателна зала. Служителите са седнали край дългата маса. Вилза секретарката.

СЕКРЕТАРКАТА: Иде!

След малко влиза посланика и заема председателското място.

ПОСЛАНИКА: Къде е господин Кишев?

Пауза.

СЕКРЕТАРКАТА: Говорих с жена му: имал проблеми със сърцето и го приели за изследване в болницата. Ще представи медицинско.

ПОСЛАНИКА: Хъм... Ще ви кажа нещо неприятно. В София смятат, че тук цари анархия. Посолството не е активно в изграждането на новия образ на България. Липсват контакти на високо равнище. (Пауза.) Как върви подготовката за културния празник? Госпожа Селянова изрази неудовлетворение...

ДАНАИЛОВ: Работи се по въпроса.

ПОСЛАНИКА: Тогава защо се отлага вече два пъти?

СЕКРЕТАРКАТА: Няма представител на двореца...

ПОСЛАНИКА: Точно за това говорех! Кой се занимава с поканите?

ВСИЧКИ В ХОР: Кишев!

Пауза.

КОНСУЛА: Профсъюзът на пощенските работници обеща да закупи 50 билета...

ПОСЛАНИКА: Вие май не сте в час! Въпросът не е да съберем хора от кол и въже. Става дума за най-отбрана публика - аристократи и светски личности. Как си представяте г-жа Селянова пред тълпа от пощаджии и шофьори? Немислимо! (Пауза.) Няма да търпя никакви гафове! (Пауза.) Прозорците не са чисти...

СЧЕТОВОДИТЕЛКАТА: Не могат да се мият отвън.

ПОСЛАНИКА: Какви ги дрънкате?

СЧЕТОВОДИТЕЛКАТА: Не се отварят.

ПОСЛАНИКА: За идиот ли ме вземате? (Пауза.) Свободни сте!

Всички се изнизват. Посланикът изважда от джоба си тубичка и пуска в чашата пред себе си едно хапче. Таблетката шуми. Затъмнение.

IV картина

Кабинета на посланика. Варадин седи пред бюрото си. Пред него има чаша вода. Влиза Гунка.

ГУНКА: Получи се факс!

ПОСЛАНИКА: Моля?!

ГУНКА: ...от госпожа Селянова. Извинявайте, че нахлувам така, но проблемът не търпи отлагане. Тя смята, че подготовката не е на ниво...

ПОСЛАНИКА: И аз останах с такова впечатление.

ГУНКА: Този Кишев е истинско чудовище. Два отказа! Подозирам, че ще има и трети... Дали не го прави нарочно, за да я компрометира? Студентката, дето чисти кабинета му, разправя, че намерила писмо, на което пишело "Май диър куин..." Гаден комунист!

ПОСЛАНИКА: Няма отърване от тях! Май диър куин... Май гот! Ще го натикам в кучи гъз!

ГУНКА: Разиграват я! Постоянно я разиграват. Във всички посолства - сякаш са се наговорили! Саботират мероприятията й на всяка крачка. Наблагодарен, подъл, тъп народ! А тя толкова се старее... Върша, казва, работата на цяло Външно. Знаете ли какви хора идват на нейните концерти? Каймакът на Европа! Графове, херцози, принцове, дизайнери, онази писателка... Картланд. Световни величини! И за кого се трепа така? За България, само и единствено за България!

ПОСЛАНИКА: Да, малцина оценяват делото й... Но тя има приятели, на които може да разчита.

ГУНКА: Дали? Толкова съм мамена! - плаче ми тая сутрин. - Мислиш си, че познаваш някой, а като иде навън, оказва се съвсем друг! Уредят се на мандатче и моментално забравят и клетви, и обещания, всичко! Неблагодарници! Въобразяват си, че са станали недосегаеми. Обаче грешат.

ПОСЛАНИКА: Грешат, да...

ГУНКА: Казва: и ако Варадин ме предаде, значи край. Ще кажа на мъжа ми да ги върне обратно един по един. Един по един! Винаги ще се намери повод... Хайде и ти сега, викам й. Варадин не е такъв - поел е ангажимент, човекът. Той е опитен, знае как стоят нещата, умее да си подрежда приоритетите...

Пауза. Посланикът изпива чашата на един дъх.

Нали ще ни държите в течение?

ПОСЛАНИКА: Определено. (Пауза.) Деветдесет и пет. Ще се погрижа лично!

Гунка оставя боязливо факса на бюрото му и чевръсто се изнизва. Влиза секретарката, Вандова.

СЕКРЕТАРКАТА: Майор Улав е тук.

Посланикът мълчи.

СЕКРЕТАРКАТА: Казва, че няма да си тръгне, докато не го

приемете.

Майорът влетява в кабинета без покана.

МАЙОР УЛАВ: Seventy Seven!

ПОСЛАНИКА: Какво?!

МАЙОР УЛАВ: Nice to meet you! Нямам време за губене.

Пригответил съм ви седемдесет и седем кашона с хуманитарна помощ, които трябва незабавно да заминат за България. Там хората измират!

ПОСЛАНИКА: Какво имате предвид?

МАЙОР УЛАВ: Какво имам предвид?! Ами ние се трепем тук, събираме тези полезни вещи, но на кого му пука!... Имам информация, че голяма част от тази безкористна помощ отлежава в складовете на посолството. Така ли е?

ПОСЛАНИКА: Нямам представа. Аз съм тук само от два дни.

МАЙОР УЛАВ: Вашите хора твърдят, представяте ли си, че ние сами трябвало да се погрижим за транспорта! Сякаш нещата, които изпращаме, не си струват разходите за пътя. Смятам, че по този начин вие обиждате цялата благотворителна общност. Една цивилизована страна не постъпва по този начин. Помислете за имиджа си!

ПОСЛАНИКА: Новият имидж, ще бъде първата ми грижа!

МАЙОР УЛАВ: И добре ще сторите! Не бих искал моите седемдесет и седем кашона да мухлясват в някой склад.

ПОСЛАНИКА: А какво има в кашоните?

МАЙОР УЛАВ: Питате какво има вътре! Какво има в моите кашони? Oh, my Lord! Oh, Jesus! На митничари ли ще си играем? Или подозирате, че ще ви изпратим разни боклуци, а?!?

ПОСЛАНИКА: Не съм казал подобно нещо!

МАЙОР УЛАВ: Но вашето гнусливо любипитство издава точно това! Невер майнд, аз не се срамувам от съдържанието на моите кашони! Вътре ще намерите само прости и здрави неща, които са служили дълго и честно на моите compatriots и ще служат също толкова дълго и честно на вашите изпаднали denizens!

ПОСЛАНИКА: Не се съмнявам!

МАЙОР УЛАВ: Докажете го! Тези кашони трябва да достигнат предназначението си час по-скоро.

ПОСЛАНИКА: Лично ще се ангажирам!

МАЙОР УЛАВ: Чудесно! Защото после ще ви изпратя още сто

кашона - подлоги!

ПОСЛАНИКА: Какво?!

МАЙОР УЛАВ: Приютът Сейнт Куентин в Северен Хямпшир беше закрит неотдавна; разпродават всичко, а подлогите даряват на нас. Ние пък ще ги дарим на вас. Ако заслужавате, of course!

ПОСЛАНИКА: Наистина, не знам как да ви благодаря.

МАЙОР УЛАВ: Благодарността и благотворителността са две лица на една монета. За съжаление, не мога да остана нито секунда повече. Лейди МакБигботъм ме очаква. Експедираме десет тона зимни дрехи за Бомбай. (Той разтърсва ръката на Варадин и излиза с твърда решителна походка.)

ПОСЛАНИКА: Сто!!! (Пауза.) Дведетесет и пет! Така... Дръж здраво кормилото! (Пауза.) Осемдесет и осем! Не изпускай нервите си! Емоциите са като земетресения... Могат да разрушат света ти. (Пауза) Седемдесет и девет! Но ти можеш да ги контролираш! Представи си ги като числа. Цифрички от сто до едно. Така... Седемдесет! Слизай бавно по стълбата... Шейсет и осем. Добре. За никъде не бързаш. Шейсет и три. Ю ар дъ мен ин контрол! Не забравяй това! Петдесет и осем. Не допускай шайка кретени да разрушат нервната ти система. Петдесет и четири. По-лошият не може да навреди на по-добрият. Сократ никога не се е ядосвал. Умрял е спокоен. Петдесет и едно. Ако си имаше работа със Селянова, сигурно нямаше да умре толкова спокоен... Четиридесет и шест. Толкова съм мамена! Нали ще ни държите в течение?... Стоп! (Пауза.) Всяко следващо трябва да бъде по-малко от предишното, а не обратното... Четиридесет и пет. Не ти пука за Селянова! Четиридесет. Не може да те върне току тъй. Неговият мандат изтича преди твоят. Тридесет и шест. Гунка не си е плащала наема от две години. Тя зависи от теб, а не ти от нея. Тридесет. Ю ар дъ мен ин контрол! Двадесет и пет. Улав е безобиден кретен. Подлогите не са твой проблем, а негов. Двайсет! Ху ис дъ бос? Единайсет. Юуууу!!! Девет. Вече си стабилен. Седем... Кариерата ти е стабилна! Четири. Твоят вътрешен свят е непоклатим! (Пауза.) Едно. (поема дълбоко въздух и шумно издишва.)

Влиза секретарката.

СЕКРЕТАРКАТА: Колата ви чака, господин Димитров...

Затъмнение.

V картина

Тежък лондонски клуб. Дийн Карвър е седнал на масата - до него стърчат трима сервитьори в дълги бели престилки. Влиза Варадин и се озърта.

КАРВЪР МР: Екселенц!!!

ПОСЛАНИКА: Мистър Дийн Карвър?

КАРВЪР МР: So nice to meet you! Благодаря ви indeed, че приехте поканата ми!

ПОСЛАНИКА: Не, аз трябва да ви благодаря. Мистър Зъблев, толкова ми е говорил за вас! Един истински приятел на България. Точно така каза.

КАРВЪР МР: Как е сега, мистър Зъблев. Подочух, че имал неприятности?

ПОСЛАНИКА: Във Виена е...

КАРВЪР МР: Поздравете го специално. Аз съм стар приятел на България. Прекрасно място! Ходил съм няколко пъти навремето по покана на вашия земеделски лидер, как му беше името...

ПОСЛАНИКА: Петър Танчев.

КАРВЪР МР: Точно така! Бях с още един член на парламента... Какви времена! Вашите стари лидери - they've got some style?, знаете ли? Истински барони! Спомням си как летяхме с въртолет. А на скута ми седеше една от тези вашите... стюардеси. Страхотна жена! Водиха ни в някаква резиденция в планината. Там се запознах с онзи, литъл гай с пушката... Ку-Ку-Кубадински, да? Много оригинален човек. И Зъблев беше там. Май гот! Ще ви кажа под секрет: не всичко беше толкова зле, ха-ха! Каквото и да разправят сега, олд таймс не бяха чак толкова лоши...

Варадин дипломатично мълчи.

Червено вино? За съжаление, в нашия клуб не сервират българско... А трябва! (към сервитьора) Vitorio, още една бутилка от моето... please!

Сервитьорът кима и излиза. По-късно се появява с бутилка вино.

През 93-та доведох в България един арабски инвеститор. Искаше да строи лифт в Банско, но се уплаши, като видя какъв хаос царя...

Оттогава не съм идвал. (Пауза.) Много ми се ще да възобновя връзките си с вашата чудесна страна... Разбрах, че имате ново правителство. Как

върви реформата?

ПОСЛАНИКА: Благодаря, добре.

КАРВЪР МР: А защо вестниците пишат, че сираците умирали от глад. Истина ли е?...

ПОСЛАНИКА: Преходът към пазарна икономика не е лек... За съжаление често се спекулира с чуждото нещастие.

КАРВЪР МР: Аха, благотворителите... Няма нищо по-вредно за имиджа на една страна! Тези хуманитарни паразити са като бълхите в дрипите на бедняка. Хранят се от мизерията на другите и нямат никакъв, ама никакъв, интерес от нейното премахване. Само се чудят как по-добре да я експонират, за да трогнат спонсорите. Познавам ги много добре: колкото по-зле си ти, толкова по-щастливи са те! Знаете ли, бизнесът с помощи е третият по-големина в света след този с наркотиците и порното? (пие) Ама вие нищо не пиете! Вдигам тост за българските вина... И по-специално за червените! Все пак, трябва да кажа на бътлъра да зареди. Какво от това, че са евтини. Може да ги продаваме скъпо, нали? Наздраве за вас и милата ви съпруга.

ПОСЛАНИКА: Но аз не съм женен...

КАРВЪР МР: Имате нужда от свестен ПиАр. Някой, който да се грижи за имиджа ви. Знаете ли колко пари хвърлят другите страни за тази работа?

ПОСЛАНИКА: Новото правителство възнамерява да инвестира повече средства в тази област...

КАРВЪР МР: И няма да сбъркате! Но трябва да си отваряте очите на четири. Лондон гъмжи от агенции, които предлагат услуги от такъв характер... За съжаление повечето са шарлатани. Ще ви омотаят с разни концепции и стратегии, а после ще ви тръснат такава сметка, че свят да ви се завие. Но има и професионалисти. Те не говорят много, но творят истински чудеса. Да, магьосници. Наздраве!

ПОСЛАНИКА: Ще ми препоръчате ли някой?

КАРВЪР МР: Виж ти! Господинът не си поплюва... От краката за главата. Харесва ми вашият делови стил. Но защо не пиете нищо? Да не гълтате лекарства?

ПОСЛАНИКА: Нямам проблеми със здравето.

КАРВЪР МР: И аз навремето бях здрав като бик... Но да знаете в тази игра нервите са всичко. Вземете един Дизраели - да го духнеш ще

падне, но нервите му като стомана. Докато Гладстон... Истинска мечка, но избухлив. Пени се, зачервява се. Така не се прави политика. Знам, вие българите го тачите, но ако бяхте дали нещо на Дизраели, той можеше да направи много повече за каузата ви... Масоните, с тях шега не бива! Познавам правнука на Гладстон. Искате ли да ви запозная? Той е директор на фабрика за обувки. Не близва! Говори се, че подарява дефектните чифтове на бедните. Не ви съветвам да влизате в делови отношения с него. Избухлив е като дядо си.

ПОСЛАНИКА: Като стана дума за ПиАр...

КАРВЪР МР: Ах, да... Имам предвид една агенция. Работиха за мен по време на изборите. В момента, доколкото знам, се грижат за имиджа на...Словения ли беше или Словакия? Невър майнд. Работили са също така за страните от Близкия Изток. Изключителни професионалисти! Имат връзки на най-високо равнище. Отлична репутация! Дори членовете на кралското семейство ги използват понякога...

ПОСЛАНИКА: Имат връзки с двореца?!

КАРВЪР МР:Определено! Но не явно... Така е по-сигурно. Важен е резултатът. След като ми уредиха обяд с принц Чарлз, рейтингът ми сред по-изостаналите ментално избиратели скочи драстично. Ха-ха! Аз съм републиканец по убеждение, знаете, но какво от това!... Вие май сте заинтригуван? Искате ли да ви свържа? Май че имам визитната им картичка... (Тършува из портфейла си. По пода се разпиляват визитки.) Забравил съм си очилата за четене, съжалявам...

Един от келнерите се навежда и ги събира. Карвър продължава да рови. Най-сетне измъква една - взира се отблизо и му я подава.

Имате късмет! Дано ви свършат работа. Използвайте моето име!

Варадин взема картичката и се взира.

ПОСЛАНИКА: Благодаря ви, сър! Точно от това имах нужда!

КАРВЪР МР:Не, не ми благодарете! Аз съм приятел на България. Ето, вземете и моята картичка...Ще се радвам да похапна отново от вашата фамозна, как беше?... Баница, да? Ба-ни-ца! Мммм! Делишъс! Затъмнение.

VI картина

Кухнята на посолството. Баничаров в костюм, препасал бяла престилка, маже сандвичи. Влизат Чаво Толоманов и Батъката.

ЧАВО: Баницо, доведох човека. Батъка, это наш человек.

Батъката оглежда помещението.

ЧАВО: Какви вкуснотии въртиш тука? (Посяга да си вземе сандвич, но готвачът го перва през пръстите.)

БАНИЧАРОВ: Не барай! Тия са за приема.

БАТЪКАТА: Ну, что?...

Баничаров продължава мрачно да маже.

ЧАВО: Батъката е говорил с китайците. Ще ги купят по десет лири парчето. Оня ден ходих да ги броя. Трябва да има към петдесет. Това е половин бон чисто. Твоето не се губи.

БАНИЧАРОВ: Не става.

БАТЪКАТА: Чтооо?

ЧАВО: Ничего, ничего... Как така, бе? Какви ги дрънкаш?!

БАНИЧАРОВ: Ей, така! Тоя новият сега веднага ще се разшета, ще започне да души, да въвежда ред. Няма да стане!

ЧАВО: Глупости! Той сега още е замаян, не му е ясно за какво става дума, докато се осъзнае, ние ще сме си опекли работата. Така ли, Батъка?

БАТЪКАТА: Так, так.

БАНИЧАРОВ: Говори си ти. Не го познаваш. Откачен тип. Изтърсва се така без предупреждение... Всичко може да му хрумне.

ЧАВО: Айде сега, няма да тръгне да се рови по хладилниците.

БАНИЧАРОВ: Абе кой го знае... Какво да ви кажа. По-добре си намерете друго място.

БАТЪКАТА: Чтооо?...

ЧАВО: Ничего, ничего! Как така се отказваш, бе! В последния момент. Че ние вече сме инвестирали в тоя проект! Нали, Батъка?

БАТЪКАТА: Так, так.

ЧАВО: Батъката е на мнение, че вече е твърде късно да се дава заден ход. Машината работи на пълни обороти!

БАНИЧАРОВ: Ще измислите нещо. Има толкова други места...

ЧАВО: Слушай, Баничаров, ще загазим. Гарантирал съм за теб, а сега се дъниш!

БАНИЧАРОВ: Ще ме върнат.

ЧАВО: Какво?

БАНИЧАРОВ: Ако ни гепят, ще ме върнат в България с първия

полет.

ЧАВО: Господи! Ние тука си слагаме главите в торбата, него щели да го върнат. Какъв дурак, а Батъка! Да не го върнат - само за това се грижи!

БАТЪКАТА: Хо, хо, хо! Дурак!

ЧАВО: Слушай, Баницо такава, имаш две възможности: да постъпиш като путка или да постъпиш като мъж. Ако се държиш като путка, тоя тук - Батъката, лично ще се погрижи да съжаляваш, че въобще си стъпил някога в Лондон! Ако се държиш като мъж, прибираш си тлъстия дял и си свиркаш. Е, кое избираш?

Баничаров мълчи. Батъката се присяга, взима един сандвич и го изяжда.

БАНИЧАРОВ: Обаче само за една седмица. И сто лири на ръка предварително.

Влиза Норка, запретнала ръкави, облечена официално, препасана отгорес работна престилка.

НОРКА: Кво правите вие тука, бе?

Батъката посяга отново към сандвичите. Норка му измъква тавата.

НОРКА: Я си махни мръсните ръце от сандвичите!

ЧАВО: Е, ние да вървим. Батъка, убираемся отсюда.

Чаво и Батъката излизат.

НОРКА: Аз казах ли ти, да не се събираш с тия измекари! Айде действай, че ония гладните вече идват.

Двамата свалят престилките и грабват по един поднос.

Затъмнение.

VII картина

Прием в посолството по случай пристигането на посланика. Официалната зала е пълна с гости. Баничаров се появява с огромен поднос със сандвичи.

Две кокалести дами са заградили Варадин. Гунка го следва неотлъчно.

ДАФИНКА ЗАКС: Екселенц, позволете да ви приветствам от името на дружеството за традиционни танци "Стомна мома". Аз съм секретарят, Дафинка Закс. А това е нашият председател, Елинор Молд. Тя е биг фен на българските хора и български фууд...

ЕЛИНОР: Найс то миит ю. Аз обожава ваш хоро. Еспешали дъ фаст уан - раченица!

ПОСЛАНИКА: Раченица, вери найс!

ДАФИНКА ЗАКС: Разбрах, че тук се организират някакви културни празници. “Стомна мома” подготвя малък спектакъл по мотиви от българския фолклор. В момента репетираме в един физкултурен салон в Уйтчапел. Но условията са хорибъл! Покривът тече и е пълно с всякакви отрепки. Миналата седмица, кен ю имеджин, пуснаха една запалена котка по време на репетициите! Садисти. Мислят ни за бежанци. Нали ще дойдете да ни видите? Тези хора заслужават насърчение... Влюбени са в България!

ЕЛИНОР: О йес! Уи лъв Булгерия! Еспешъли дъ баница!

ПОСЛАНИКА: Баница ис гууд. Ще ме извините ли...

Понечва да си тръгне, но Дафинка Закс се вкопчва в него.

ДАФИНКА ЗАКС: Мислите ли, че в посолството няма да се намери местенце, където да репетираме? Спектакълът се казва “Крали Малко и самодивите”. Много ефектен! С оригинални носии... Може да го включим в програмата на вашите празници. Какво мислите?

ПОСЛАНИКА: Интересна идея...

ГУНКА: За съжаление, не зависи от нас. Програмата се прави в София. Тя включва само професионални изпълнители.

ДАФИНКА ЗАКС: Не подценявайте приятелите на България.

Влиза Норка с тава баница.

ЕЛИНОР: Ооо, баница!

Елинор дърпа приятелката си към тавата. Варадин се измъква. Гунка по петите му.

ГУНКА: Банда откачени старици. Не им обръщайте внимание!

Смесват се с гостите.

Военният, консула и Кишев, и тримата с ръце в джобовете наблюдават някакъв непознат, който разглежда внимателно сандвичите, слага ги в пликчета и ги прибира в чантата си.

ВОЕННИЯ: Кой е тоя, бе? Скивай го к’во прави!

КИШЕВ: Кой го е поканил?

КОНСУЛА: Тия са от редовния контингент. Като разберат, че има прием, веднага изпълзяват.

ВОЕНИЯТ: Отнякъде изтича информация...

Гунка се присламчва.

ГУНКА: О, Кишев, вече си на линия!

КИШЕВ: Възстановявам се криво ляво...

ГУНКА: Получи се факс...

КИШЕВ: Няма отговор от двореца! То не става от днес за утре.

ГУНКА: Виж ти, а на мен ми казаха, че е пристигнало писмо от канцеларията на Нейно Величество...

Кишев рязко се обръща към военния и консула.

КИШЕВ: Абе, кой ги пуска тия тук!

ВОЕННИЯ: Навремето имаше контрол.

КОНСУЛА: А пък аз оня ден като ходих на борсата...

Посланикът изниква зад гърба им.

ПОСЛАНИКА: Не си дръжте ръцете в джобовете! Не сте си на село!

Тримата стреснато вадят ръце от джобовете си. Появава се Данаилов, пъхнал нехайно ръка в джоба си. До него стегнат младеж в костюм.

ПОСЛАНИКА: Данаилов, топките ли си чешиш?

ДАНАИЛОВ: Моля!

ПОСЛАНИКА: Извади си ръцете от джоба. Прояви култура!

ДАНАИЛОВ: Че то и англичаните си държат ръцете в джобовете!

ПОСЛАНИКА: Ти англичанин ли си? Вие англичани ли сте? Като станете англичани тогава ще говорите!

Данаилов демонстративно вади ръката си от джоба.

ДАНАИЛОВ: Да ви представя Дик Пикок, референта за България във Форин Офис.

ПОСЛАНИКА: Найс то миит ю...

ДИК: Аз говори бул-гар-ски just a little... Много ми е приятно. Бил в Булгерия туайс. Хайкинг. Доил коза. Найс пипъл.

Влетява Дийн Карвър МР.

ДИЙН КАРВЪР: Екселенц!

ПОСЛАНИКА: Мистър Карвър, радвам се да ви видя!

ДИЙН КАРВЪР: Аaaa, откага не съм бил тук! Нищо не се е променило! Това българско вино ли е? За ваше здраве! Cheers! Ама вие пиете вода...

Врадин го дръпва настрани.

ПОСЛАНИКА: Искам да ви благодаря! Влязох в контакт с агенцията, която ми препоръчахте. Веднага се отзоваха! Истински професионалисти... Разполагат с изумителна мрежа от контакти. Разбрахме се от две думи. А, ето го и него! Мистър Зиблинг!

Появява се Зиблинг.

ЗИБЛИНГ: Екселенц!

ПОСЛАНИКА: Тъкмо за вас говорихме...

Дийн Карвър гледа треснато.

ЗИБЛИНГ: Джентълмени, за мене е чест да споделя тази изискана компания. Дийн, май олд френд! Хау ду ю до!?

Появява се Гунка с трима младежи в бизнес костюми.

ГУНКА: Господин посланик! Момчетата от Ситито са тук...

ПОСЛАНИКА: Ще ви оставя да си побъррите. Извинете ме за минутка.

Зиблинг и Карвър насаме.

ДИЙН КАРВЪР: Алигзандър Зиблинг, какво правиш тук?

ЗИБЛИНГ: Не си губим времето, а? Караме право в целта! Негово превъзходителство проявява забележително хладнокръвие, не мислите ли? Всъщност би трябвало да ви благодаря.

ДИЙН КАРВЪР: Не разбирам за какво говорите!

ЗИБЛИНГ: Хайде, хайде, препоръчали сте ни на Негово превъзходителство, няма това е малко? Дали сте му визитната ми картичка! Нямах представа, че още я пазите... Кога успяхте да се сблизите толкова? На колко чашки бяхте?

ДИЙН КАРВЪР: Станала е ужасна грешка!...

ЗИБЛИНГ: Никаква грешка, драги! Негово Превъзходителство бързо се ориентира. Разбрахме се от половин дума. Той знае какво иска за разлика от други... Амбициозен проект! Тези хора се целят високо, знаете ли? Може да нямат стил, но имат мащаб!

ДИЙН КАРВЪР: О, да! Старите им лидери знаеха как да живеят. Бяха същински барони!

ЗИБЛИНГ: Значи сте в течение...

ДИЙН КАРВЪР: Не ме забърквайте в това! Не искам да знам нищо!

ЗИБЛИНГ: Услугата си е услуга - получавате 50% намаление за следващия път. Новото ни Бритни направо е страхотно...

ДИЙН КАРВЪР: Изкусител такъв! Добре, ще ви се обадя по-нататък. Сега трябва да тръгна, извинете ме пред посланика. Гут-бай!

Карвър си тръгва. Зиблинг си взема парче баница от преминаващия сервитър, изучава го любопитно.

ЕЛИНОР: Vanitza!

ЗИБЛИНГ: Vanitza?

ДАФИНКА ЗАКС: Кайнд оф нешънъл пай...

Варадин, Гунка и юпитата насаме.

ГУНКА: Да ви представя господин Стомахов.

ПОСЛАНИКА: Приятно ми е...

Варадин се ръкува и с тримата.

ГУНКА: Господин Вървов и господин Гатев. Цвета на нашата емиграция!

ПОСЛАНИКА: Момчета, винаги сте добре дошли в посолството.

СТОМАХОВ: Ние не сме имигранти. Ние просто работим тук.

ГАТЕВ: Но можем да работим навсякъде...

ВЪРВОВ: Навсякъде, където професионализмът се цени!

СТОМАХОВ: За съжаление, България не предлага кой знае какви възможности... На този етап.

ГАТЕВ: Гласовете ни остават глас в пустиня

ВЪРВОВ: Фискалната ви политика е напълно погрешна!

ГУНКА: Господин Вървов е вицепрезидент на Саломон Брадърс!

ПОСЛАНИКА: България се нуждае от успели млади хора като вас.

СТОМАХОВ: Дали?...

ГАТЕВ: Отвън нещата изглеждат различно.

ВЪРВОВ: Не изглеждат никак добре! Икономиката е в ръцете на непрофесионалисти.

СТОМАХОВ: Три са елементите на растежа.

ВЪРВОВ: Фиск!

ГАТЕВ: Инвестиции.

СТОМАХОВ: Ликвидност.

ВЪРВОВ: Фискът обаче е пръв! Вие знаете ли що е фиск? Знае ли някой в тази държава изобщо що е фиск?? Фискална политика, фискална дисциплина, фискална година, фискални бонове...

В този момент Стомахов получава SMS.

СТОМАХОВ: Фючърсите на Триангъл са скочили с десет пункта!

Тримата се споглеждат.

ВЪРВОВ: Трябва да вървим.

ГАТЕВ: Ако ви трябват нови идеи - ние сме хората.

Тримата излизат един след друг с делова походка.

ГУНКА: Това е бъдещето.

Приближава се Зиблинг.

ЗИБЛИНГ: Екселенц!

Варадин към Гунка.

ПОСЛАНИКА: Оставете ни сами!

Гунка се изнизва.

ПОСЛАНИКА: Мистър Зиблинг, останах с впечатлението, че вашата агенция разполага с контакти на най-високо равнище. Това силно ме заинтригува. Виждате ли, моите контакти са предимно официални, което налага редица ограничения...

ЗИБЛИНГ: Ахаа...

ПОСЛАНИКА: Възможността за един по-неформален стил на общуване винаги ме е привличала. Понякога тези връзки може да се окажат много по-плодотворни от официалните...

ЗИБЛИНГ: Нашите контакти са твърде широки. Затова са групирани в различни категории. Например звездите от шоубизнеса: Спайс Гърлс, Елтън Джон, Бой Джордж, Мистър Бийн... Аристократите, разбира се, са в друга обширна категория, както и политиците: лейди Тачър, Горби... Имаме също така някои много ефектни контакти по католическа линия.

ПОСЛАНИКА: Във връзка сте с лейди Тачър?

ЗИБЛИНГ: Константли! Знаете ли, тя е изключително търсена жена. Такъв стайл, такава желязна ръка!

ПОСЛАНИКА: Предполагам, че това не е евтино?

ЗИБЛИНГ: Добрите инвестиции никога не са евтини. Това не са ви марули в супермаркета! Какво да си кривим душата: тези неща остават за цял живот...

ПОСЛАНИКА: Разбирам.

ЗИБЛИНГ: Ез ю сии, ние не искаме да печелим от хаотични, мимолетни връзки. Когато изграждаме даден контакт, винаги се стараем да гледаме в перспектива. Затова връзките, установени с наша помощ, обикновено са стабилни и траят дълго. Понякога с години.

ПОСЛАНИКА: Впечатляващо.

ЗИБЛИНГ: И тъй, значи дъ Бъкингам... Уоу! Какво пък, ние често работим с тях.

ПОСЛАНИКА: Организираме благотворителен концерт и бихме желали Хър Маджести да ни удостои с присъствието си.

ЗИБЛИНГ: Хър Маджести? Интрестинг чойс, дързък. Може да се уреди, разбира се, не че не може... Обаче този концерт малко ме смущава. Какво по-точно имате предвид?

ПОСЛАНИКА: Ами... в полза на българските сираци.

ЗИБЛИНГ: Сираци? Имате предвид малолетни...

ПОСЛАНИКА: Ммм, да. Предполагам, някъде до 18 години...

ЗИБЛИНГ: Не мога да им позволя да участват в спектакъла!

ПОСЛАНИКА: Няма да участват, разбира се! Нали са в България. Вижте, това е само поводът... Искаме да съберем най-отбрана публика. Висшето общество, така да се каже.

ЗИБЛИНГ: Аха. Имаме известен опит с мероприятия от такъв характер. Очертава се като твърде амбициозен проект. Ще трябва да разработим предварителен сценарий.

Минава Баничаров с поднос сандвичи.

ЗИБЛИНГ: Стоп!

Зиблинг взима един сандвич и го разглежда. Баничаров стърчи до тях.

ЗИБЛИНГ: Тези сандвичи ви отдалечават от Европа. Аз не съм сноб, но по отношение на сандвичите в тази страна има някои свещени стандарти, с които вашият готвач е по-добре да се съобразява...

Пауза. Варадин гледа Баничаров на кръв.

ЗИБЛИНГ: Радиусът на един сандвич обикновено отразява положението на домакина в сосайъти. В колкото по-изискани кръгове навлизате, толкова по-малко става това разстояние. Периферията се отстранява спиралообразно, докато остане само сърцевината - ядката така да се каже. Понякога тя е толкова малка, че не може дори да се хване с пръсти, а се набучва на клечка. Има и такива места във корс, където сандвичите просто изчезват, т.е. витае само идеята за сандвичи, а в действителност се поднася единствено сухо шампанско в мнооого! тесни чаши. Аз обаче не ви препоръчвам този вариант! Не бива да се забравя, че сандвичите съответстват на общественото положение, а не

обратното. В този смисъл едни необмислено дребни хапки могат да се изтълкуват погрешно - като проява на стиснатост или парвенющина, затова не се осланяйте прекалено на усета на готвача си! Донасяйте си при всяка възможност проби от други коктейли - ако не вие лично, то възложете на някой служител; измервайте ги, сравнявайте ги, класирайте ги по групи, записвайте си - така неусетно ще започнете да схващате логиката на един или друг сандвичен формат, ще се ориентирате какви да бъдат и вашите собствени сандвичи.

Зиблинг поглъща грозния сандвич. Варадин прави мълчалив знак на готвача да се разкара. Той обаче продължава глупаво да стърчи.

В началото на този век, някой си посланик Емилио Барбареску изучавал английски сандуиджис в продължение на два последователни мандата. Трактатът му, озаглавен “За йерархията на диаметъра”, никога не бил публикуван, но се разпространява апокрифно сред дипломатическите кръгове. Ако ви попадне случайно, прегледайте го на всяка цена! (Тръгва си.)

Останалите гости неусетно са се разотишли.

ПОСЛАНИКА: Деветдесет и пет! Разтребете тази кочина!

Затъмнение.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

I-ва картина

Кухнята на посолството. Нощ. Баничаров, Чаво, Батъката се задават по пътеката с фенерчета и чували на гърба.

ЧАВО: Уи мейд ит! Успяхме!

От единия чувал долита пресипнал патешки грак. Батъката го изритва. Баничаров мрачно мълчи.

ЧАВО: Ама като мина оня с фенера... Викам си, край, гепиха ни! Батъката обаче железен. Не трепва. Пилот-изтребител, казвам ти. Абе, капитан на атомна подводница! Вика: все будеть в порядке... А патиците се търкалят по брега, нагушили се с жито и преиспивателни. Ама кой го измисли това с диезапана, а? Това и на Спилбърг не може да му хрумне! Само дано не се преебе вкуса нещо. Ми да се преебе, на кой му пука. Ние не ходим по китайски ресторанти... Нали, Батъка? Ей, Баницо, дай да ударим по едно посолско уиски!

БАНИЧАРОВ: Свивай си човката, артист такъв! Давай мангизите!

БАТЪКАТА: Что?

ЧАВО: Искат ли ви парите.

БАТЪКАТА: Спокойно, бууудуть. Завтра.

БАНИЧАРОВ: Как така завтра, бе? Нали се разбрахме: сто лири на ръка веднага. Сега!

БАТЪКАТА: Завтра-завтра...

БАНИЧАРОВ: Ааа, да ги нямаме такива! Взимайте си чувалчетата и да ви няма. Пък завтра пак елате.

Батъката мрачно мълчи.

Вие глухи ли сте, бе? Айде да ви няма!

Батъката и Чаво не помръдат.

ЧАВО: Баницо, не опъвай нервите на Батъката! Човекът се е сражавал в Чечения. Завтра ти се казва, значи завтра!

БАТЪКАТА: Нуу?

Пауза.

ЧАВО: Няма да се лъжем за някакви стотинки, я! Не ни е в стила! Давай да ги скубем, докато още не са се вкочанили.

БАНИЧАРОВ: Пу, да ви таковам... (Взема единият чувал и го помъква.) Оттук!

Другите двама го последват с фенерчетта. Мрак.

II картина

В горния ъгъл на сцената светва червена лампичка. Разнася се монотонно електронно пиукане като от локатор. Очертава се фигурата на радиста, който слиза бавно по стълбите. На челото му има фенерче, в ушите - слушалки. Държи някакъв уред, от който излиза дълга антена.

РАЧО: Засяках ли те, а? Какво си мислите вие, бе, че ние тук само дремем... (слухти, слиза бавно) Толкова години пас, а сега изведнъж... Раз-движили са се нещо. Време беше. А пък оня Мицо, от Виена, ми плаче. Край, свърши се. Никой не ни ебава за слива, нас радистите. Студената война свърши, сектора пуст - по цял ден люпя семки и разглеждам каталози. Накрая, вика, ще ни бият дузпата. (слухти) Свършила била. Баба ти е свършила! Тия каталози са ти промили мозъка, бе, уй сплескан. Чети книги! Виж мен: използвам затишието, образован съм. Студената война е интелектуална игра. Не е като да лепиш плочки... (слухти, слиза) Отдолу идва. Хе-хе-хе, ще ви пипна аз.

Само на бръмбарчета ще ми станете! (слухти) Дали ще ми дадат награда? Едно време за такива неща, какви награди даваха... Че и чин. Талантът се уважаваше. Интелектът се ценеше. И тия, и ония гледаха да те прикоткат. Купуваха мозъци, хората. Кеф ти социализъм, кеф ти капитализъм. Сега - кур. (слухти) Човек е толкова голям, колкото са големи враговете му. Студената война беше в основата на прогреса. Едните така, па другите още по-така. На, чак до Луната стигнаха... И до Марс щяха да стигнат, ама като бутнаха стената и клекнаха. Всичко еднакво. Няма игра! Няма фантазия! Вперили се в търбусите си и плюскат. (Слухти, спира.) А може пък и да ме накажат... Ти какво бе, ще рекат, тия сега са наши съюзници, нямаме тайни от тях. Къде си тръгнал да им разваляш мероприятиято? Пък може и съвместно да е... казва ли ти някой. Като нищо ще ме накажат! Мръсници, гадове, предатели, лайнояди... (Слухти, тръгва отново.) Да ме накажат, бе, ебал съм им майката! Ще ви пипна аз... Ако ще да ме натоварят на първия самолет и - в София. Но пасаран! Това е посолство! Суверена територия. Не ви е хан. (Слухти. Звукът се усилва, колкото по-надолу слиза.) Онова пичлеме дето идваше уж да поправя факса - то ще да ги е сложило. Оня ден пък заварих някакъв тип в клозета. Уот до ю до? Сочи ми казанчето - демек поправям го. Много майстори се навъдихте, бе! Викам на Мавродиев, що ги пускате тия да шарят из посолството? Кажете да ви пратят хора от София. Няма бюджет, вика. Няма бюджет... (Слухти.) Мама му стара! Не е тук. По-надолу трябва да е. (Слиза още няколко стъпала.) Нямали тайни... Че това е въпрос на чест, бе, капути! Имаш, нямаш - длъжен си да вардиш държавната мечка. Кой ще те уважава иначе?!

Слиза в кухнята. Баничаров, въоръжен с широка четка, събира перата по пода.

Ега ти! Сложили ги в кухнята... Тия ни се подиграват, бе!

Готвачът спира да мете.

Баничаров, какво правиш тук? Ти не беше ли дежурен?...

БАНИЧАРОВ: Ами, реших да поошетам малко.

РАЧО: По това време?...

БАНИЧАРОВ: Мии...

Рачо му прави знак: Шшшт! После се запътва към фризера.

Пиукането се усилва.

РАЧО: Ама, че работа... Какво има в този фризер, бе? (Опитва се да го отвори.) Защо е заключен?

БАНИЧАРОВ: Аа, нищо няма, нищо...

РАЧО: Отвори го!

Готвачът се суети край фризера, рови из джобовете си.

БАНИЧАРОВ: Ох, къде ли съм го дянал този ключ... Дай да го оставим за утре, а? Имам една останала ракия. Искаш ли?

РАЧО: Ще те убия, Баницо! Отваряй или отивам да докладвам на посланика!

БАНИЧАРОВ: Какво ще докладваш, бе!? Няма нищо.

РАЧО: Виждаш ли този уред? Работата му е да открива СРО.

БАНИЧАРОВ: СРО?

РАЧО: Специални разузнавателни средства. Бръмбари, бе!

БАНИЧАРОВ: Вътре няма никакви бръмбари. Гарантирано!

РАЧО: Уредът показва друго. Нямам основание да не му вярвам. Досега не ме е лъгал. РОВ 7, вариант ПЕ, с модифицирани честоти! Колко бръмбари е изрил, нямаш представа... Хайде отваряй, не се шегувам! (Вади мобилен телефон.) Код оранжев...

БАНИЧАРОВ: Чакай! Намерих го!

Вади ключа и отваря фризера. Отвътре се издига ледена мъгла. Рачо бърква и изважда една прясно оскубана патица. Доближава я до уреда. Той пици истерично.

РАЧО: Тия се ебават с нас!!! Дай нож!

Баничаров му подава нож. Радистът чопли нещо в тялото на патицата и измъква някаква електронна джунджурия.

Ето го, мръсникът!!! Откъде ги гепи тия пилци, ма, Баницо?

БАНИЧАРОВ: Нищо не знам! Кълна се! Доставиха ми ги.

РАЧО: Кой ти ги е доставил, бе, изроде?

БАНИЧАРОВ: Едни хора. Наши хора... Далаверка.

РАЧО: Далаверка, а?

БАНИЧАРОВ: Еее, съвсем мъничка. Наловили ги в някакъв парк. Викат, попази ги ден-два. Кво толкова?... Отде да знам, че имат микрофони в гъза. Какво ще правим сега? (Шепти.) Могат ли да ни чуят, а?

РАЧО: Шшшшт!

Затъмнение. Уредът пиука в мрака.

III картина

Център за електронно проследяване и GPS контрол. Пиукането продължава. Графиката на сигнала се прожектира върху огромен екран. Под него стоят трима мъже без възраст, облечени в еднакви черни костюми: агент Дейл, агент Мерит и агент Шарп.

ДЕЙЛ: Агент Шарп! Засякохме ги, сър!

ШАРП: Агент Дейл, локализирай обектите! Агент Мерит, информирай екипите на терен! Стартираме GPS проследяване.

МЕРИТ: Слушам, сър!

Излиза с делова походка.

Картината на екрана се сменя: редуват се парчета от карти на света, на Европа, на Англия, на Лондон и околностите...

ДЕЙЛ: Патенца, патенца, къде сте, патенца?

ШАРП: На барбекюто, къде... Ама, че кретени! Да имплантират радио-чипове в шибаните патици. Умът ми не го побира! Това да не са ти морски пехотинци... Разправят, че управата на Ричмънд Парк инвестирала 50 000 паунда в този шантав проект. KFC дарили другата половина. (Пауза.) А за отбраната се стискат!

ДЕЙЛ: Стеснявам периметъра до Лондон и Кент.

ШАРП: Откакто свърши Студената война, само с глупости се занимаваме!

Агент Мерит се връща.

МЕРИТ: Сър, екипите са на линия. Чакаат нашите данни.

ДЕЙЛ: В момента сканирам Уест Енд...

ШАРП: Уест Енд!

МЕРИТГ: Започва се!

Мерит чевръсто излиза.

ШАРП: Започвало се... Такова унижение! Да търся някакви патки! Кой е предполагал, че ще се стигне дотам?...

ДЕЙЛ: Кензингтън, сър! Пипнахме ги!

ШАРП: Че какво ще правят в Кензингтън? Там са само богаташи и посолства... Да няма някаква грешка?

ДЕЙЛ: Не, сър! Връзката е перфектна.

Влиза Мерит.

ШАРП: Кензингтън!

Мерит се обръща и излиза тичешком.

ШАРП: Агент Дейл, спомняш ли си, когато следяхме дислокацията на съветските ядрени ракети в Източна Европа? (Пауза.) Вълнуващо, нали! Ами оня подводница в Баренцово море? Какви маневри, каква стратегия... Истински шахмат! Каквото и да си говорим, Съветският съюз беше достоен противник. Човек е толкова голям, колкото са големи враговете му. Кой го беше казъл? (Пауза.) Няма значение. Важното е, че залозите бяха истински. Съдбата на света, доброто и злото - такива работи. Илиада! Не си играехме на стражари и апаши...

ДЕЙЛ: Агент Шарп, обектите се движат! Насочват се към Хайд Парк! Губим връзка с обектите...

ШАРП: Агент Дейл!

Влиза Мерит.

МЕРИТ: Агент Шарп!?

ШАРП: Агент Мерит!

ДЕЙЛ: Обектите изчезнаха, сър!!!

Пауза.

ШАРП: Fuck!! Прецакаха ни! Тия guys разбират от техника. Това не е работа на аматьори. Не знам какво са замислили. Едно е сигурно: целата им не са патиците...

Затъмнение.

IV картина

Кабинета на посланика. Варадин се е втренчил с отровено изражение в някакъв вестник. Влиза консултът, Мавродиев.

КОНСУЛА: Викали сте ме, господин посланик...

ПОСЛАНИКА: Заповядайте, заповядайте... Четохте ли материала в днешния Ийвнинг Стандарт?

КОНСУЛА: Боя се, че не съм запознат.

ПОСЛАНИКА: Български дипломат, забит в каменната ера. Цяла седмица семейство Бобеви се мъчат да оцеляват без електричество. Варварската мярка била предприета от новия посланик, Димитров, с цел да изхвърли семейството на бившия дипломат на улицата. Мистър Бобев твърди, че уволнението му е политическо и в момента води дело срещу българското външно министерство. Никой няма право да спира тока на абонатите без санкцията на Националната електрическа

компания... и така нататък. Цитира се между другото и вашето име.

КОНСУЛА: Ами, аз бях дежурен, когато се обадиха. Настояваха за коментар от посолството. Глупава ситуация...

ПОСЛАНИКА: От публикацията излиза, че аз лично съм му дръпнал шалтера! Нали имаше комисия: Стругарева, Данаилов, Станойчо, вие... Обяснихте ли им? Съставен е протокол! (Пауза.) И защо сте казали на журналистите, че Бобев не ще да се прибере в родината си?

КОНСУЛА: Че нали затова раз-играва целия цирк, за да остане тук.

ПОСЛАНИКА: Иска да остане тук не значи непременно, че не иска да се върне!

КОНСУЛА: Защо няма да иска да се върне ако не иска да остане?

ПОСЛАНИКА: Защото иска да остане! А не: иска да остане, защото не иска да се върне, както вие твърдите.

КОНСУЛА: Значи иска да остане, защото иска да остане!

ПОСЛАНИКА: Точно така! Иска да си остане, бе - харесва му. А като кажеш: “не иска да се върне!”, човек започва да се пита, аджеба защо? Защо, по дяволите, някой няма да иска да се върне в родината си? (Пауза.) Ами много просто: защото така или иначе ще го уволнят ако ще и десет дела да води. И друга работа да си намери, пак ще умира от глад! А като си откачи и парното - виж, тогава наистина ще се окаже в каменния век.

КОНСУЛА: Не съм казвал такова нещо!

ПОСЛАНИКА: Но се подразбира.

КОНСУЛА: Е, че то всеки го знае!

ПОСЛАНИКА: Нямате право да мислите така! Ние сме европейци!

КОНСУЛА: Е, да му пуснем ли тока тогава?

ПОСЛАНИКА: Откъде накъде? Нали вече ни плюха. Нека се мъчи, като е толкова инат. Като му спрем и водата, ще види! Кого ще съдиш ти, бе? Паразити! Навъдили се цяла колония. В мазета, в тавани, в гаражи... Ще ги изгоня до един! И вас ще изгоня! Аз решавам, кой ще живее тук! (Пауза.) Свободен сте.

Консултът излиза. Варадин изважда тубичка с витамини и пуска едно шумящо хапче в чашата пред себе си. Отваря някаква папка.

Вилза Гунка, размахвайки дълго парче факсова хартия.

ГУНКА: Получи се факс!

Варадин стреснато оставя папката.

Програмата за концерта! Най-новият вариант... Цигуларят отпада, защото иска хонорар. На негово място влиза един художник, Спас Немиров - много оригинален творец, рисува с огън. Ще бъде гвоздеят на програмата!

ПОСЛАНИКА: Хъм... Оня ден говорих с нея, не е ставало дума за огън.

ГУНКА: О, оттогава възникнаха толкова нови идеи. Тя е такъв перфекционист, нали знаете. Липсва ми нещо, казва, губи ми се цялото, няма акцент.

ПОСЛАНИКА: Ами космическия глас?...

ГУНКА: Стар номер. Цял свят го знае. На нея ѝ се искаше нещо по-така... авангардно.

ПОСЛАНИКА: Аха.

ГУНКА: Обаче тия младите, станали са толкова меркантилни! Ти му казваш за България, а то - колко... Нищо не заслужават! Един истински творец не бива да се интересува от пари.

ПОСЛАНИКА: А тоя, така наречен художник, какво е замислил?

ГУНКА: Доколкото знам е пред-ставил два проекта. Тя е очарована и от двата. Ликът на покойната лейди Даяна - в розови пламъци. И Змей Горянин - с опашка от бенгалски огън. Много ефектно и нетрадиционно.

ПОСЛАНИКА: Даяна не ми се струва добра идея. Кралицата я мрази.

ГУНКА: Вярно, язък! Не мислите ли, че лейди Ди и госпожа Селянова биха си паснали идеално? И двете имат толкова вкус, толкова чувство за стил. Можеха да организират модно ревю. Такава загуба! Госпожа Селянова много страда, като научи за катастрофата...

Пауза.

ПОСЛАНИКА: Вие, Гунка... От известно време се каня да ви питам, каква точно е вашата функция? На какво основание пребивавате на територията на посолството?

ГУНКА: Моята функция?! На какво основание... Не мога да повярвам, че ме питате. Божичко, какво доживях! Не, не мога повече! Ще ѝ се обадя още сега, ще ѝ кажа: не мога повече! Връщам се, намерете си друг да ви върши цялата работа... Искате да знаете каква е

моята функция? Попитайте госпожа Селянова. Гунка, казва, от нейната малка стаичка върши повече работа, отколкото цялото посолство! Това е моята функция!

Варадин изпива чашата на един дъх.

ПОСЛАНИКА: Хъм, това има ли нещо общо с факта, че от две години не сте си плащали наема?

ГУНКА: Наем? За тази хралупа! Какво са ви наговорили Стругарева и този мръсник Мавродиев?! Не могат две думи да вържат на английски, но когато е за доноси... Всички ме мразят! Зловиди им се, че аз имам контакти на високо равнище, докато те си общуват само с разни съмнителни типове. Никой от тях не знае английски! Истински, имам предвид, само се преструват. А пък Данаилов не може дори да си включи компютъра. Само обикаля около него и сумти. А пък радиста...

ПОСЛАНИКА: Достатъчно!!!

Гунка продължава упорито да стърчи пред бюрото му.

Свободна сте!

ГУНКА: Госпожа Селянова държи да й пратим списъка с гостите, колкото се може по-скоро. Подготвила съм нещичко... Само най-фини хора: фамилиите Гламчови и Бримби, Дафинка Закс, Клаус Барби, господин Куфов, Стоянка Пиглеф...

ПОСЛАНИКА: Забранявам ви да проявявате самоинициатива!

Всич-

ки билети са продадени. Агенцията се е погрижила за гостите. (отваря папката и чете тържествуващ) Лорд Атуд, лейди Госип, Баронеса Ремулад, Лейди Маркс, дукеса Халфбрейн, сър Галфън, Хю Мънроу ескуер, председателят на монархическата лига, сър Джей, абатът на Невърбъри, Нейно Величество... (Пауза) Елизабет II.

Гунка се изнизва като попарена мимоза.

ПОСЛАНИКА: Сто! Паразити... Ще ви разкарам - един по един. Деветдесет и три!

Затъмнение.

V картина

Агенцията “Феймъс Конекшънс” - репетиция за концерта. Видните гости слизат по стълбата, а Зиблинг оповестява имената и титлите им.

ЗИБЛИНГ: Лорд енд лейди Атууд!... Лейди Госип...; Баронеса

Ремулад...; Лейди Маркс...; Дукеса и дук Халфбрейн...; Сър Галфън...; Хю Мънроу ескуер...; председателят на монархическата лига, сър Джей...; абатът на Невърбъри... (Пауза.) Лейдис енд джентълмен, намираме се в навечерието на една своеобразна суперпродукция. Досега не сме правили нищо подобно; всеки от вас въртеше своето малко шоу, отделно и независимо от другите. Днес обаче ви предстои да се включите в един мащабен сценарий с необичайно висок коефициент на реализъм. Клиентите очакват от нас автентичност и ние ще им я дадем! (Пауза.) Хората по света се възбуждат от различни неща. Общественото положение, славата и престижът винаги са били и ще бъдат сред най-мощните афродизиаци. Онези, които се домогват до тях обаче, рядко си признават, че преследват егоистично сексуално удовлетворение. Понякога те самите не осъзнават това, а се прикриват зад абстрактни и неясни цели. Но не могат да измамат дълбоката си същност. Природата на оргазма е капризна и загадъчна. Едни трябва да похарчат цяло състояние, за да си го доставят, при други - идва сам като златен дъжд. Блажени са тия, които се задоволяват с малко! Нашите клиенти обаче не са сред тях. Те искат всичко! Ако това ще им помогне да свършат, толкова по-добре. (Пауза.) Ама къде се бави тази бабичка!?

По стълбата се задава бабичка в резедаво костюмче, плетена шапка и бели сандали.

Лейдис енд джентълмен, Хър Маджести, Елизабет дъ секонд!

Тълпата избухва в смях. Ръкопляска, разнасят се гласове: “Лельо Хелън! Мисис Къминг!”

ЗИБЛИНГ: Каква е тази шапка? Защо си по сандали?...

МИСИС КЪМИНГ: Отсечете му главата! (Смях)

ЗИБЛИНГ: Хелън Къминг, никак не ни е забавно! Сценарият не е сложен, но изисква концентрация. Прочете ли го?

МИСИС КЪМИНГ: Блудкав като самия живот! Ще се справя, не ми е за пръв път. Не мога да разбра само, кой го измисли този тъп концерт?

ЗИБЛИНГ: Нашата работа е да изпълняваме желанията на клиентите, а не да ги коментираме. Да бъдем професионалисти! Мисля, че всеки си е научил урока. Не се напивайте, не говорете много, надувайте важно бузи и всичко ще бъде наред. Отивам да уточня последните детайли.

МИСИС КЪМИНГ: Накъде върви светът. Да се мастурбира на

такова високо равнище!?

Зиблинг свива рамене и излиза.

Когато някой си се драпа сам, то си е за негова сметка. Но когато се драпа цяла държава, става напечено. (Пауза. Вади цигара и пали.) Не го одобрявам. Всеки знае да се драпа в тъмното; не трябва да си красив, нито умен, нито богат - нищо! Можеш да си спестиш дори елементарната хигиена. Онанизмът пречи на хората да се развиват. Учили са ме като малка. Сега разбирам какво са имали предвид. Човек се занемарява. Прев-ръща се в животно. Свикнеш ли веднъж, вече нищо не може да те спре. Това е краят.

Затъмнение.

VI картина

Кухнята на посолството. Баничаров седи на масата. Влиза Чаво, възбуден, с цяла купчина вестници.

ЧАВО: Пречукали са Батъката!

БАНИЧАРОВ: Какво?

ЧАВО: Пречукали са го, бе! Видяли са му сметката!

БАНИЧАРОВ: Откъде знаеш?

ЧАВО: На, виж! (Отваря вестника и чете на глас.) “Вълна от престъпност залива Запада след падането на Берлинската стена. Вчера към 18.30, на излизане от ресторант “Водка” беше прострелян бившият гражданин на СССР Азис Николаевич Асадуров. Асадуров е дължал пари на руската мафия и се е укривал във Великобритания, твърдят от полицията.”

БАНИЧАРОВ: Сигурен ли си, че е той?

ЧАВО: Сто процента! Виж снимката! Потъна сякаш вдън земя. Знаех си, че има нещо. Беше толкова потаен.

БАНИЧАРОВ: Какво ще правим сега?

Чаво прелиства вестника и чете друго заглавие:

ЧАВО: Гледай, тук пише и за нас! Варварски набези в Ричмънд Парк! Ха-ха! Не се коси, бе! Пише, че “разследването боксува”.

БАНИЧАРОВ: Абе, не знам... Накиснахме се. Носиш ли парите?

ЧАВО: Какви пари, бе! Батъката каза, че ще вземе капаро от китайците. Обаче, каква я мислихме, каква стана!...

БАНИЧАРОВ:Вземи ти!

ЧАВО: Нямам връзка с тях. Те бяха негови хора.

БАНИЧАРОВ: И к'во ще ги правим сега тия патици, бе, да ти еба майката? Ти си виновен! Не стига, че ми ги набута да им бера страха; не стига, дето ви разчистих кочината, пък сега и пари нямало. Казах ли ви да си потърсите друго място? Казах ви! Нали щеше да ги пласираш до една седмица? К'во стана? Ей таквоз! Цялата ти работа е такава! Маймунска!

ЧАВО: Абе, главо проста! Ти знаеш ли, кой съм аз? На кино ходил ли си? Знаеш ли колко филма съм направил? Колко фенки са минали под ножа!? Че ти такива пички и насън не си виждал! Правил ли си го с три наведнъж? Наденици си правил! Чекиджия такъв! Какво си мислиш, бе?

БАНИЧАРОВ: Фенки... Дреме му на некой за теб. Я се погледни, бе! Кокошкар!

ЧАВО: А ти, бе, посолска въшко! Аз съм артист! Всичко мога да правя. А пък ти ще си останеш винаги в лайната.

БАНИЧАРОВ: Абе я върви на майната си! Артист! Да не си припарил повече тук, разбра ли!

ЧАВО: Чакай, бе! Ние имаме бизнес! Фифти-фифти. Аз имам дял тука!

БАНИЧАРОВ: Кифли имаш!

ЧАВО: Ииизи, бе мен. Ще ги шитнем полека лека - на тоя, на оня...

БАНИЧАРОВ: Разкарай се!!!

ЧАВО: Ти ще видиш, баница смачкана... Ще се ебава с мен. Излиза.

БАНИЧАРОВ: Лайно! (Пауза) Тя, Норка, хубаво ми викаше. Не се захващай с тия измекари! (Пауза. Чеше се по тиквата) Барем откъм патица сме добре. Няма да изпукаме от глад. Десет за радиста. Десет - в сръбския ресторант, десет - в нашия... Абе, пак сума ти остават! Ц-ц-ц-ц...

Влиза посланика. Озърта се гнусливо.

ПОСЛАНИКА: Значи това е царството на banitza-ta, а? Доста е мрачничко...

БАНИЧАРОВ: Господин посланик!

ПОСЛАНИКА: Баничаров, усвои ли новия сандвичен формат?

БАНИЧАРОВ: Тъй вярно! Искате ли да ви го демонстрирам?

Останало е малко пушена съомга...

ПОСЛАНИКА: Останало било... Нещо друго да е останало?

БАНИЧАРОВ: Амии...

ПОСЛАНИКА: Не съм дошъл за това. Както навярно си подочул, посолството организира голямо благотворително мероприятие.

Съществен елемент от него ще бъде официалната вечеря... Не искам да те плаша, но на нея ще присъстват личности от най-висок ранг. (Пауза.)

Включително Нейно Величество, Британската кралица, Елизабет II.

(Пауза.) Ще можеш ли да се справиш?

БАНИЧАРОВ: Аз съм майстор-готвач!

ПОСЛАНИКА: Хъм, пачата автоматично отпада от менюто. Както и зелника, разните му там кавърми, гювечи и кюфтета. Пълнените чушки с боб - също. Ще ми се предложи нещо по-изискано на гостите...

БАНИЧАРОВ: Какво искате да ви извъртя?

ПОСЛАНИКА: Ти си майсторът. Имаш ли някаква идея?

БАНИЧАРОВ: Зависи... от лимита.

ПОСЛАНИКА: Този път няма да има лимит! Това са хора-аристократи. Свикнали са на най-фини гозби. Може би някакъв... дивеч?

БАНИЧАРОВ: Дивеч!? Че откъде ще го... (Пауза.) Патици!

ПОСЛАНИКА: Диви патици?

БАНИЧАРОВ: Дива патица по ловджийски! Това е моят специалитет - с него се дипломирах от техникума. Със златен медал! За съжаление, рядко ми се налага да го приготвям. Патиците, знаете, са скъп продукт...

ПОСЛАНИКА: Не бери грижа! А какво предлагаш за ордьовър?

БАНИЧАРОВ: Патешки дробчета с бяло вино. Френска рецепта!

ПОСЛАНИКА: Виж ти! Няма ли да стане малко тежичко?

БАНИЧАРОВ: Какво говорите! Съчетанието е идеално. Особено със салата от пресни репички...

ПОСЛАНИКА: Да не се изложиш, ей! Това не са ти нашите чукове. Кралицатаразбира от тия неща.

БАНИЧАРОВ: Господин посланик, откога чакам такъв случай!

ПОСЛАНИКА: Действай тогава!

Излиза във видимо добро настроение.

БАНИЧАРОВ: Норо! Норо - дръво сурово! Тука ли си? Чуваш ли? Виждаш ли? Кой е дръвник сега, а? Кой е чукундур? Кой е будала? Кой

не става за нищо?...

Затъмнение.

VII картина

Кабинета на посланика. На бюрото му седи някаква жена с префърцунена шапка и кожена яка. Рови в папките му. Влиза Варадин и замръзва ужасен.

ПОСЛАНИКА: Ти?!

СЕЛЯНОВА: Не ме очакваше, а?

ПОСЛАНИКА: Нали пристигаш утре!

СЕЛЯНОВА: Промених плановете си. Вече нямам доверие на никого. Ще контролирам лично последната фаза на организацията. Тази пасмина трябва да се държи изкъсо. Не искам никакви гафове! Тук ли е Кишев?

ПОСЛАНИКА: Тук някъде е...

СЕЛЯНОВА: Да не ми се мярка пред очите! (Пауза.) Ох, толкова се вълнувам. Такава чест! Прочетох списъка. Свят да ти се завие! Кютучева и Мустакова ще полудеят от завист. Ама как им е, като не дават правителствения самолет. Стиснали го, сякаш им е бащиния... (Пауза.) Само тия, твоите маймуни, да не объркат нещо, да не се изложим пак. Неблагодарен народ... Не искам да ги виждам!

ПОСЛАНИКА: Погрижил съм се. Ще поемат палтата...

СЕЛЯНОВА: Само за това ги бива.

Вмъква се Гунка с дълго парче факсова хартия.

ГУНКА: Получи се... (Смотава факса.) Госпожа Селянова!!!

Толкова се радвам. Как пътувахте? О, каква интересна кожа... Не ви очаквахме днес.

СЕЛЯНОВА: Готови ли са съоб-щенията за пресата?

ГУНКА: Цяла нощ не съм мигнала...

СЕЛЯНОВА: Още не си ги изпратила!? Ето на, знаех си! Знаех си, че нещо не е наред!

ГУНКА: Веднага ще се погрижа...

СЕЛЯНОВА (към Варадин): Ох, уморена съм! Занимавам се с всякакви дреболии... Отгоре на всичко тряб-ваше да се друсам с тази каруца на Балкан, заедно с разни дегенерати. Отивам да се освежа. Дръж нещата под контрол и ми докладвай!

Излиза.

ГУНКА: Аз...

ПОСЛАНИКА: Марш!

Гунка се изнизва.

VIII картина

Варадин сяда и пуска някакво хапче в чаша вода. Влетява Зиблинг.

ЗИБЛИНГ: Екселенц! Всичко е готово. Очаква ви незабравимо шоу!

ПОСЛАНИКА: Не се съмнявам. Ние също работим по въпроса. Гостите няма да останат разочаровани. Българските медии проявяват невероятен интерес. Подготвяме прес-релийс за ВВС, Ченал Фор и големите вестници. Събитието ще получи “интенсиф ковъридж”, можете да бъдете сигурен!

ЗИБЛИНГ: Икскюз ми? Интенсиф ковъридж! Това шега ли е?

ПОСЛАНИКА: Икскюз ми? Какво имате предвид? Такива събития не случват всеки ден.

ЗИБЛИНГ: Така е, но ние не желеаем публичност. Всъщност, публичността е особено вредна за нашия бизнес.

ПОСЛАНИКА: Не разбирам, каква е ползата, ако няма медии?! Все едно не се е случвало!

ЗИБЛИНГ: Скандал! Към това ли се стремите? Сега разбирам. Тръпката на унижението. Срама, позора- ето какво ви доставя истинско удоволствие. Ние обаче не желаем да се замесваме в скандали. Дискретност - това е нашият основен принцип.

Пауза.

ПОСЛАНИКА: Мистър Зиблинг. Ние може и да не сме особено влиятелна държава, но не намирам нищо скандално във факта Нейно Величество да уважи подобно събитие... На концерта ще присъстват само представители на елита.

ЗИБЛИНГ: Вижте, всяко нещо трябва да си има граници. Знам, че при вас сега текат странни процеси... Нравите се разкрепостяват. Развихрят се дълго подтискани страсти. Избухват всякакви ексцентричности. Но обществото на Острова е много по-консервативно, отколкото предполагате. Не бива да изтича никаква информация. Иначе ангажиментът ни автоматично се

прекратява!

ПОСЛАНИКА: Аха, значи тя е поела този ангажимент, така да се каже, неформално...

ЗИБЛИНГ: Тя е професионалист. Правила го е много пъти. В най-различен контекст и при най-драматични обстоятелства. Не можете да си представите какви диви фантазии отключва този образ. Това е знак. Мит.

ПОСЛАНИКА: Май гот, говорим за Нейно Величество, а не за някоя стара...

ЗИБЛИНГ: Ногe! Точно такава е! Дълбоко в себе си е точно такава. Всички тези приказки за морал, традиции и религия, дето ги ръси на всяка крачка, са жива подигравка! На нея ѝ харесва тази роля. Харесва ѝ да се подкривя на целия свят. Да се прави на палячо. Гаврата с институциите! Знаете ли, че тя е бивша учителка по литература?

ПОСЛАНИКА: Каквооо?

ЗИБЛИНГ: Пенсионирана учителка по литература! Ходила си така, нагласена в някакво резедаво костюмче на Ковънт Гардън, хората се трупат, сочат я с пръст: дъ куин, дъ куин... А пък тя само това чака: сяда на земята, обръща капелата и започва да надува презерватив. Ексцентрично бабе! Един от нашите мениджъри я забелязал. Естествено веднага я включихме в играта. Преди това се ползвахме от услугите на едно чудовище... Абигейл Шорт, не искам да си спомням за нея.

ПОСЛАНИКА: Мошенник!!!

ЗИБЛИНГ: Екселенц, не разбирам за какво говорите. Исканте кралицата, имате я! Какво повече ви трябва?

ПОСЛАНИКА: Истинската кралица, негоднико! Сто!

ЗИБЛИНГ: Моля?

ПОСЛАНИКА: Сто петдесет и пет!!The real queen!

ЗИБЛИНГ: The real queen?! Вие не сте добре.

ПОСЛАНИКА: Не съм! Триста!!! Защо не доведете и лейди Даяна, за да бъде шоуто пълно.

ЗИБЛИНГ: Не сте казали...

ПОСЛАНИКА: Триста и петдесет!! Въобразявате си, че можете да ме водите за носа?

ЗИБЛИНГ: Ние не крием нищо, екселенц. Мислех си, че поначало сте запознат с характера на дейността ни. Вие първи ни потърсихте, ако

си спомняте...

ПОСЛАНИКА: Дийн Карвър ви препоръча и аз му повярвах. Предполагам, че е имал интерес...

ЗИБЛИНГ: Не се учудвам, че е говорил добре за нас. Старият похот-ливец... Ние наистина си разбираме от работата. Уверявам ви, че шоуто ще ви хареса!

ПОСЛАНИКА: Няма да има никакво шоу! Четиристотин!

ЗИБЛИНГ: Ще се откажете в последния момент? Но защо?

ПОСЛАНИКА: Четиристотин и шейсет! Защото се каните да ми пробутате фалшива кралица, затова! Наистина ли ни смятате за толкова тъпи?!

ЗИБЛИНГ: Екселенц, нито за момент не съм допускал, че очаквате от нас да ви доведем Нейно Величество! Това е абсурд! Как можа да ви хрумне подобна нелепа идея?

ПОСЛАНИКА: Ще измислим нещо... Петстотин и десет. Че се е разболяла или са изникнали важни държавни дела. Не знам. Трябва да измислим нещо!

ЗИБЛИНГ: Ами останалите? Искам да ви предупредя, че те са само статисти. Не бива да разчитате особено на тях.

ПОСЛАНИКА: Трябваше да се сетя. Хиляда! Две хиляди! Гостите! Погрижили сте се за всичко...

ЗИБЛИНГ: Естествено. Не ни беше никак лесно. Обикновено хората си избират по-камерни сюжети. Но вие толкова държахте на този концерт! Ваша си работа... Аз не коментирам желанията на клиентите, а ги изпълнявам.

ПОСЛАНИКА: Но те си купиха билети, за бога?!

ЗИБЛИНГ: Предположихме, че ще ви достави удоволствие. Включили сме ги в общата сметка. Не се безпокойте. Изготвил съм ви подробен отчет за разходите, до последното пени!

ПОСЛАНИКА: Очаквате да платя за този маскарад?! Вие май не разбрахте, че се отказваме от услугите ви!

ЗИБЛИНГ: Не бъдете толкова припрян, екселенц. Вече са направени инвестиции, дължите ни неустойка при всяко положение.

ПОСЛАНИКА: Ще ви върнем парите за билетите. Няма да ви оставя да се погаврите... Десет хиляди!!!

ЗИБЛИНГ: Само не се самоубивайте! Тревожа се за вас, знаете

ли...Откъде ще си намерите други гости? До концерта остава само един ден. Предполагам, че някои хора много ще се ядосат, ако залата бъде праз-на. Особено ако разберат защо. Кой седи в дъното на провала? Няма да може да хвърлите вината върху дребните риби. Помислете за кариерата си! (Пауза.) Не, нищо не е загубено, екселенц! Оставете ни да изиграем шоуто си и всичко ще бъде наред. Те са невероятни професионалисти, особено кралицата. А костюмите са направо убийствени!

ПОСЛАНИКА: Измама?!

ЗИБЛИНГ: Изход... Единственият за човек във вашето положение! Аз ще ви спася, а вие просто се придържайте към договора. Няма да има скандали. Няма да излизат материали в пресата. Някой ще си мисли, че е вечерял с Нейно Величество и ще бъде щастлив. Вие ще бъдете герой. А после, ако ви се прииска принцесата, само ми свирнете. Падате си по нея, нали? За редовните клиенти има големи отстъпки...

ПОСЛАНИКА: Вие сте самият дявол!

Затъмнение.

IX картина

Залата за приеми. Спас Немиров подготвя огнената инсталация: прокарва кабели, фитили, реди панички със запалителни смеси.

СПАС: “Respectable guests... dear queen...”? Май не се казваше така, по дяволите! Ц-ц-ц, пак го забравих! След малко ще бъдете свидетели на една небивала демонстрация, зачената в лоното на най-първичната стихия, огъня! А сега на английски... “първична стихия”, “зачената в лоното”? Да се ебъ в главата проста, откъде ги измислих! Само спокойно! Такъв шанс не бива да се изпуска. Аз съм художник, а не - оратор. Творбата ми ще говори вместо мен! Абе що не взема да ударя една глътка за кураж...

Влизат военният, Кишев, Данаилов и Мавродиев с ръце в джобовете.

ВОЕННИЯТ: Ей, какви са тия взривове тука, бе!?

СПАС: Спокойно, ситуацията е под контрол!

ВОЕННИЯТ: Аз отговарям за сигурността! Кой ти е разрешил да извършваш минно-поддривна дейност на територията на посолството? Посланика знае ли?

СПАС: Лично той се разпореди!

КИШЕВ: Подготвили са илюминация...

ВОЕННИЯТ: Илюминация?

СПАС: Не илюминация, а инсталация. С нея откриваме програмата. Внимавайте къде стъпвате! Излиза размотавайки сапъорска макара.

ВОЕННИЯТ: Дано и противопожарната инсталация работи.

ДАНАИЛОВ: Работи, работи. Зарежи ги, да правят квото знаят...

МАВРОДЕВ: Дори не ни поканиха!

КИШЕВ: Наредиха ми да стоя на гардероба, можете ли да си представите!

ВОЕННИЯТ: Мене пък ме туриха дежурен...

ДАНАИЛОВ: Аз лично няма да стоя никъде, отивам си вкъщи. Не съм им слуга, да се ебат в гъза!

МАВРОДИЕВ: Е, няма ли да останеш да видиш поне кралицата?

КИШЕВ: Тая работа с кралицата нещо не ми е ясна. Тази сутрин гледах ВВС и там казаха, че тя е на посещение в Мозамбик...

ДАНАИЛОВ: Хайде сега, какво се правите, че не знаете! Има си двойник жената! Като Брежнев, като Елцин, като Саддам, дори наш Тошо имаше... Ангилчаните какво, да не са нещо по-назад?!

КИШЕВ: Значи са ни пратили двойника?

ДАНАИЛОВ: Айде сега! Да не са луди да пратят истинската кралица при ония маймуни? Не ставай смешен! Ти как мислиш, защо е цялата тази секретност? Снимки не дават да се правят. Журналисти не пускат. Защото тя официално се води в Мозамбик! Ако сега се обадиш в двореца и ги попиташ, къде е кралицата, никога няма да ти кажат, че е тук. Направо ще ти се изсмеят, ако им излезеш с тая новина!

КИШЕВ: То и ние сме едни маймуни...

ВОЕННИЯТ: Ама се издъниха, защото я видяхме!

ДАНАИЛОВ: Дреме им! Кой сме ние...

КИШЕВ: Ами Клинтън, дето беше в България. Той ли беше?

ДАНАИЛОВ: Ти пък... Него тогава изобщо не го пускаха да излезе от страната, защото беше подследствен заради оная Моника.

Влиза Варадин.

ПОСЛАНИКА: Казах ли ви да не си държите ръцете в джобовете! Какво се мотае тук? Бързо по местата си, хайде! Тя идва...

Дипломатите се разбягват. Влиза Селянова с огромна шапка.

СЕЛЯНОВА: Всичко готово ли е?

ПОСЛАНИКА: О'кей сме.

СПАС: Ухаа! Такова шоу съм ви приготвил... Ще ви паднат шапките!

СЕЛЯНОВА: Ох, толкова се вълнувам! (към Варадин) Не мога да повярвам, че я докара. Толкова съм ти задължена!

Влиза Зиблинг.

ЗИБЛИНГ: Шиз къминг!!!

Кралицата се появява в горния край на стълбата. Зад нея идват "аристократите". Селянова се втурва за я посреща.

СЕЛЯНОВА: Your Majesty! Голяма чест и голямо удовлетворение за мен е да ви приветствам с добре дошли. Искам да ви благодаря от името на целия български народ и да ви уверя, че този исторически сигнал ще бъде разбран и оценен по достойнство. (Пауза.) Тази вечер вие ще имате уникалната възможност да се докоснете до непреходните ценности на българския гений. Позволете ми да отворя пред вас тази драгоценна съкровищница на духа, от която струи светлината на най-възвишените човешки идеали, за да се убедите, че ние принадлежим към едно и също културно отечество, наречено Европа. Your Majesty! Ladies and gentlemen! Гордост и вълнение обземат сърцето ми при мисълта, че тъкмо аз съм призвана да ви поднеса този цивилизационен ключ към моята страна. Моля ви най-покорно да го приемете!

Прозвучават първите няколко такта от "Одата на радостта".

МИСИЗ КЪМИНГ: О, май диър. Ай ем соу глед! Каузата на кафявите мечки винаги е била близко до сърцето ни. Затова считаме, че настоящия ивент представлява ценен принос за екологичното равновесие на континентална Европа...

Неловка пауза. Зиблинг пляска подканящо. Всички, освен кралицата, се присъединяват към аплаузите.

Кафявите мечки са наши приятели. Следователно приятелите на кафявите мечки също са наши приятели...

Мисиз Къминг хваща Селянова под ръка и двете се слизат надолу. Гостите подир тях.

ПОСЛАНИКА (към Зиблинг, тихо): Ама какви ги дрънка тя, по дяволите! Става дума за сираци... Пише го дори върху поканите!

ЗИБЛИНГ: Има ли значение? Все са застрашени видове...

ПОСЛАНИКА: Ще ми платиш за това!

ЗИБЛИНГ: Човешко е да се греши...

МИСИЗ КЪМИНГ: О, май диър! Толкова съм чела за вашата прекрасна страна. Как е времето в Букурещ? Хладничко?

СЕЛЯНОВА: Хладно, юр меджъсти, много по-хладно отколкото тук...

МИСИЗ КЪМИНГ (сочи шапката ѝ): О, съч а найс хат! Вери ориджинал индиид!

СЕЛЯНОВА: Тенкю, юр маджести! Искате ли да ви свържа с моя дизайнер?

МИСИЗ КЪМИНГ: О, май диър! Стара съм вече за тия неща...

Разнася се думкане. Светлината постепенно намалява. Излиза човек с маска, народна носия и тъпан.

МИСИЗ КЪМИНГ: Ооо, дъ кол ъф дъ уайлд!

СЕЛЯНОВА: Юр маджести, ще видите една модерна интерпретация, базирана върху иконни българ-ски символи...

Спас Немиров се изтъпанва пред гостите с миньорска каска.

СПАС: Респектабъл гестс, диър куин!

ЗИБЛИНГ (към Варадин тихо): Who's that guy? Така не се говори на кралицата...

ПОСЛАНИКА: Кралица! Я стига, моля...

СПАС: Дъ Горянин Драгон въплащава креативната енергия на мъжкото начало в българския фолклор. Образът му традиционно се свързва с огъня... (Пауза.)

Вади листче от джоба си и чете. Селянова шепне в ухото на кралицата.

Лято е, над изпръхналата от суша Тракийска низина припада нощ. Дъ Горянин Драгон разперва крила и се спуска от планините. Зловещата му сянка се рее на притихналите села. Острият му взор търси кръшната снага на мома Рада. В този миг до слуха му достига приказен глас... Селските моми са се събрали на седенка. Мома Рада пее: “Ду към Горянин Драгон, ду към енд тейк ми хай!”

Тъпанджията увеличава ритъма. От другата страна пристъпва женска фигура в пищна народна носия. Гласът ѝ мощно се извисява. Спас Немиров размахва ръце като крила и отлита към ъгъла.

Затъмнение, само лампата върху каската на Немиров свети.

МИСИЗ КЪМИНГ: Ооо, вери, вери импресив!

Художника сграбчва с две ръце ръчката на апарата за взривяване и я натиска. Избухват пламъци и искри, извива се дим. Противопожарната инсталация се задейства. От тавана започва да пръска вода. Разнасят се писъци. Гостите побягват. Пълен хаос. Сцената се завърта.

X картина

Центърът за електронно проследяване. На екрана се прожектира карта на Кенсингтън. Върху мястото на Българското посолство пулсира голяма червена точка.

ДЕЙЛ: Агент Шарп, засякахме координатите им! Сигналят е идентичен с предишния.

ШАРП: Какво има там?

МЕРИТ: Българското посолство, сър!

ШАРП: Знаех си аз... Това е целенасочена провокация. Знак! Подиграват ни се! (Пауза.) Агент Мерит, информирай екипите на терен!

Мерит излиза.

ШАРП: Агент Дейл, вашето обяснение?

ДЕЙЛ: Според мен става въпрос за повреден или задрямал чип. Затова са го пропуснали. Впоследствие се е активирал. Най-вероятно в резултат на термична обработка...

ШАРП: Аха, значи ги пекат. Насред Кенсингтън! Винаги са били най-наглите типове във Варшавския договор...

ДЕЙЛ: Но какво се опитват да ни кажат с това?

ШАРП: Ясно какво! Вие може и да си мислите, че сте спечелили Студената война, но всъщност не е точно така... Нищо не е свършило, ние пак ме тук, по-опасни отвсякога. Борбата продължава до окончателния край на вашия гнил свят!

ДЕЙЛ: Значи работата е сериозна, а?

Влиза Мерит.

МЕРИТ: Агент Шарп!

ШАРП: Агент Мерит!

МЕРИТ: Операцията се прекратява, сър!

ШАРП: Кой я прекратява?! Защо?! (Телефонът му звъни.) По дяволите! Да! (с променен глас) Да, сър... (Пауза.) Разбирам... Сега са

наши съюзници. Да, да. Имаме интереси... Приоритетите, естествено... Слушам, сър! (Пауза.) Операцията се прекратява. (Пауза.) Нещо не разбирам... Тъкмо ги бяхме заковали. Кретени, предатели, костюмирани говеда! Какво си мислят? Това е само началото. Днеска патици, утре... (Пауза.) В свят, доминиран от политиката, истината никога няма да тържествува!

Затъмнение. Сцената се завърта обратно.

XI картина

Посолството. Цари пълен безпорядък. Противопожарната инсталация продължава да ръси вода. Селянова седи безутешна на стълбите. Варадин оглежда пораженията.

СЕЛЯНОВА: Тръгна си... Избяга... Провал!

ПОСЛАНИКА: Нищо не се е случило. Няма новина - няма събитие. Важното е да не изтича информация. Десет. Никой не подозира... Това се казва късмет!

СЕЛЯНОВА: Тотален провал! Свършено е с имиджа ми! Какво толкова исках!? Малко уважение, малко приятелство, малко добро отношение... Защо не искат да ме приемат? Целият ми свят е разглобен!

ПОСЛАНИКА: Щетите са незначителни. Седем. Положението е под контрол. Няма да даваме гласност на инцидента. Пет.

СЕЛЯНОВА: Саботаж. На всяка крачка саботаж! Ти се опитваш се да изпълзиш на малко по-високо ниво, те те теглят назад. Толкова усилия на вятъра...

ПОСЛАНИКА: Инцидент? Какъв инцидент? Нищо не се е случило. Кой ви е казал подобна глупост? Две...

СЕЛЯНОВА: Я, забравила си е шапката! (Пауза.) Дали ще ми стане?

Слага шапката на "кралицата".

ПОСЛАНИКА: Те също ще си траят. Едно. Няма интерес работата да се разчува... Гарантирам ти! Нула.

СЕЛЯНОВА: А всичко потръгна толкова добре... Нарече ме "май диър". Хвана ме под ръка. Каква оригинална шапка! Господи... усещам странни вибрации.

ПОСЛАНИКА: Нула. Аз лично смятам да забравя. Съветвам те да сториш същото. Нула.

СЕЛЯНОВА: Мога ли да я задържа?... Как мислиш? Едва ли ще тръгне да си я търси.

Появява се художникът.

СПАС: Ефектно се получи, не мислите ли?

Пауза. Селянова го фиксира с мътен поглед.

Аз не обичам да говоря за пари, но някакво възнаграждение, все пак...

СЕЛЯНОВА: Ти!!! Нищожество такова!!! Имаш наглостта...

Скача и го погва. Спас избягва.

ПОСЛАНИКА: Да, наистина ефектно... Нула. Едно е сигурно, скоро няма да има концерти. Хоризонтът е чист.

Влиза Баничаров.

БАНИЧАРОВ: Вечерята е сервирана!

Нахълтва майор Улав.

МАЙОР УЛАВ: Екселенц, узнах, че организирате мащабна благотворителна акция! Мога ли да попитам, защо не сме известени?! Смятаме да дарим огромно количество железни кревати...

Посланика тръгва по стълбите. Майорът хуква след него.

Екселенц, нямате право да отблъсквате една протегната ръка... Това са чудесни железни кревати!!!
Затъмнение.